

A soft, cream-colored teddy bear is sitting on a white windowsill. The bear is looking out of a multi-paned window. The window has white frames and is partially covered by light-colored, sheer curtains on the left side. Outside the window, a blurred view of a tree and a snowy landscape is visible, suggesting a winter scene. The overall atmosphere is quiet and contemplative.

SOPHIE IS KWIJT

ELS VAN WEIJEN

LEESFRAGMENT

SOPHIE IS KWIJT

ELS VAN WEIJEN

SOPHIE IS KWIJT

© 2024, Els van Weijen

Uitgave: oktober 2024

Omslagontwerp en binnenwerk: Jore ontwerp

Foto auteur: Antine Alderliesten

Uitgave: Triple Boeken, Aalten

www.tripleboeken.nl

info@tripleboeken.nl

www.elsvanweijen.nl

ISBN 9789083439440

NUR: 331 – Detective

Alle rechten voorbehouden.

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

*In september zijn
bijna alle bramen op*

Matthew

‘Nee,’ zegt Matthew. Hij staat in zijn werkkamer bij het zwaard dat hij daar heeft laten ophangen. Traag laat hij zijn wijsvinger langs de scherpe snede glijden. ‘We creëren geen ruimte voor een extra gast. We hebben afspraken over het maximaal aantal gasten. Afspraken zijn er om ons aan te houden.’

Hij draait zich om. Anna kijkt minder boos dan hij verwachtte. Ze rolt slechts met haar ogen. ‘Afspraken maak jij zodat ik me eraan houd.’

‘Precies. Zodat jij niet meegesleept wordt door zielige verhalen. Serieus, Anna, na alle jaren dat we Northend Abbey runnen zou ik verwachten dat jij –’

‘Runnen?’ Anna rolt dramatischer met haar ogen. ‘Dit is geen bedrijf. Na alle jaren dat wij het voorrecht hebben deze plek te délen met mensen die dat keihard nódig hebben, zou ik verwachten dat jij...’ Ze fronst, met theatralere overgave. ‘Je wilt glimlachen, Matthew – of in ieder geval grimassen. Dat is niet illegaal. Vertel me alleen even wat er zo grappig is. Mr Winters kan dakloos worden als wij hem niet opnemen. Zijn dochter zei dat –’

‘Jouw naïeve medeleven is grappig – en lief. Als Mr Winters dakloos dreigt te worden, is er nachtopvang. Zeker voor een tachtigjarige. Waarom helpt zijn dochter hem niet?’

‘Omdat ze –’

‘Anna, we hebben geen plek voor ieder drama. Je vertelde vorige week nog hoe moe je was.’ Hij strekt een hand naar haar uit, streelt even haar arm. Dan loopt hij naar zijn bureau. ‘Als dat alles is? Ik heb werk te doen.’

‘Ik ook, en daar kan ik best hulp van jou bij gebruiken

in plaats van dat jij hier geld zit te verdienen.’ De deur valt te hard achter Anna dicht.

Matthew gromt en grijpt zijn laptop. Voordat hij zich kan concentreren, zoemt zijn telefoon. ‘Hallo?’ Hij snauwt het woord en schrikt van zichzelf.

‘Hallo?’ klinkt een bedeesde echo. ‘Spreek ik met de vader van Zoë?’

Hij zit meteen rechtop. ‘Jazeker. Wat is er aan de hand?’ Zijn gedachten razen door zijn huis, als een vleermuis die Northend Abbey per ongeluk is binnengedrongen en een uitweg zoekt. Zoë is thuis. De onbekende kan hem niet bellen met berichten over rampen en wanhoop.

‘Mijn naam is Charmaine Enderby. Ik... zou het graag even met u over Zoë willen hebben. Ze zit bij mijn dochter in de klas, bij mijn Sophie.’ De stem lijkt zacht over stenen te kabbelen, op zoek naar een stroompje waarin ze kan opgaan. ‘Zoë heeft Sophie uitgelegd dat zij de dochter van een graaf is en dat Sophie daarom voor haar moet buigen en deuren moet openhouden.’

Matthew snakt naar adem.

‘U begrijpt me toch wel?’ De vrouw in zijn oor wordt vastberaden vriendelijk. ‘Voor mij maakt uw titel niet uit. Heus niet. Het gaat me om Sophie. Ze was van streek. Als Zoë een gewone vader had, zou ik ook bellen, Mr Northend – Lord Fontaine.’

‘Andersom. Mr Fontaine of Lord Northend.’ Matthew vergeet te suggereren dat Mrs Enderby hem bij zijn voornaam noemt – en verbijdt de opmerking dat hij heus een gewone vader is. Hij schuift zijn laptop weg; bijna raakt hij een antieke presse-papier waar hij voorzichtiger mee moet zijn. Nog nooit heeft iemand hem gebeld om te klagen over zijn dochter. Nu wordt er van hem verwacht dat hij niet klakkeloos de kant van zijn

kind kiest, niet onmiddellijk roept dat Zoë zoiets nooit zou doen. Hij zal de redelijke ouder zijn, of dat in ieder geval proberen. Hij grijpt de presse-papier beet, de glazen bol vol gemodelleerde zomerbloemen. Zoë zit er soms op zijn knie aan het bureau eindeloos in te turen, alsof ze er grazige weiden ontdekt.

De vrouw lacht, plots vrolijk: nu lijkt ze een gorgelend bergbeekje waaruit Matthew aangenaam koud water drinkt na een klim over een hoge pas. Ze zegt: ‘Titels zijn complex voor een leek. Heeft Zoë er ook eentje?’

‘Ze is een freule. Wie officieel wil zijn spreekt haar aan met ‘hoogwelgeboren vrouwe’, maar die titel is langer dan zichzelf. Ik stel voor dat u het bij Zoë houdt. Zeker na wat zij heeft gezegd over dat buigen en die deuren. Dat spijt me oprecht – dat is onacceptabel.’

‘Ach, ze zijn nog jong. Sophie zegt ook dingen waar ik van schrik, over zwartjes en moslims en zo. Geen idee waar ze het vandaan halen. Ik denk dat Sophie en Zoë vriendinnen kunnen zijn. Misschien moeten ze eens samen spelen, bij mij thuis, of andersom...’

‘Andersom,’ zegt Matthew. ‘Ik zal met Zoë bespreken wat er is gebeurd. Wat haar uitleg ook is, ik zal ervoor zorgen dat ze Sophie uitnodigt, Mrs Enderby.’

Even zwijgt het bergbeekje, abrupt afgedamd. Dan bruist het over de blokkade heen. ‘Echt? Dank u. Dank u wel! En noem me toch Charmaine.’

Matthew wandelt naar buiten. De beschaduwde binnenplaats van zijn landhuis gaat over in een zonnige tuin. Er dwalen vrouwen tussen de borders, gasten van het rustoord dat sinds een jaar of zeven deel uitmaakt van Northend Abbey.

Sommigen dragen zonnehoedjes en wandelschoenen; die doen of ze als toerist de tuin bewonderen. Maar bij een border die al leeg is, klaar voor het najaar, staat Thea Fielding naar de zwarte aarde te turen, stil als een boom in november. Een andere vrouw, van wie hij zich de naam nog niet heeft ingeprent, schuilt op een bankje onder haar eigen opgetrokken schouders. Matthew versnelt zijn pas, naar tuinpaden zonder gasten, waar de guldenroede nog zomers glanst. Een windvlaag laat de halmen gloeien als lome golven. Toch denkt Matthew aan latere dagen in de herfst, als alleen enkele dahlia's nog bloeien. Op zo'n dag kwam Anna naar hem terug. Er zijn momenten dat hij dat nog steeds onbegrijpelijk vindt.

Even draait hij zich om naar Northend Abbey. Zijn landhuis is imponerend als altijd. Door de strijdlustige kantelen misschien, of door de kauwen die krijsend om de torens wieden. In de hoge muren lijken de ramen klein: de toegknepen, bijziende ogen van een bejaarde die nooit mildheid heeft geleerd. Anna zegt dat Northend Abbey alleen liefelijk lijkt als de maan erop schijnt (en volgens haar verbergt de maan meer dan dat ze onthult). Overdag wekt het gebouw de indruk dat de gangen koud zijn en de kamers kil; wie droomt van grote vuren in een open haard raadt het aan om door te reizen naar landelijke herbergjes. Wie avonturen zoekt uit series als Downton Abbey wordt weggehoond. Toch houdt Matthew van Northend Abbey. Meestal negeert hij het gevoel, want hij weet dat hij gemakkelijker van dingen houdt dan van mensen.

Als een krijsende kauw dringt de vraag zich aan hem op hoe Charmaine Enderby zijn privénummer eigenlijk kende. Misschien staat hij op een lijst van Zoë's school. Hij glimlacht, grimast, tikt met een glanzende schoen een steentje weg en

verlaat de formele tuinen. Een hekje van krom hout wil hem de doorgang beletten; even worstelen ze. Dan loopt Matthew verder, langs de ommuurde tuin waar groenten worden geoogst. Bij een oude schuur, overwoekerd door bruidssluijer, scharrelen kippen. Een vlierbesstruik buigt onder zijn eigen trossen; merels laten de smalle takken nog verder overhellen. Onder de bogen vol vruchten en vogels zit De Kat. Met zijn staart om zich heen gewikkeld knipoogt hij naar de zon, alsof hij geheel onschuldig van de dag geniet.

Verderop harkt een oude man bladeren aan, zo stroef dat hij zelf een hark lijkt. Het gras staat te hoog om zijn werk te vergemakkelijken – iets waar Robert Morris, de bejaarde hoofdtuinman van Northend Abbey, vast zijn collega's de schuld van zal geven. Achter Morris, aan de rand van het veld, fladdert Matthews oudste kind tussen hoge braamstruiken. Zoë is erfelijk belast met de smaak van haar moeder: in haar jurkje waarin rood en oranje met elkaar vechten lijkt ze een tropische vlinder die slechts per ongeluk in Engeland is beland.

Zoë holt op hem af. 'Ik heb bramen, papa. Wil jij er eentje?' Ze strekt haar hand naar hem uit: er zijn maar twee bramen, verschrompeld als pasgeboren baby's.

'Dank je, Zoë, maar volgens mij zijn ze nog niet rijp.'

'Eentje is voor jou, papa. Pak maar!' Zoë heft blauwe ogen naar hem op. Anna zegt dat ze dezelfde kleur hebben als de zijne, maar dat betwijfelt hij. Die van Zoë lijken op de bergmeren uit hun zomervakantie in Oostenrijk: helder en doorschijnend. Ze zijn alleen niet koud: Zoë's ogen laten gletsjers smelten.

Hij pakt een braam en eet, nadrukkelijk kauwend. 'Heerlijk.' Het is waar: de braam is onverwacht zoet, vol voorbijge zomerwarmte.

Zoë slikt haar eigen braam haastig weg. ‘Eigenlijk pluk je bramen in augustus, papa. Maar Mr Morris zegt dat omdat de zomer zo warm was, er al superveel bramen in juli waren. Mr Morris heeft ze allemaal geplukt, al had hij eigenlijk geen tijd, en Eileen heeft er jam van gemaakt, voor mama. Mama vindt bramenjam lekkerder dan alle andere jams. En nu in september zijn bijna alle bramen op.’

‘Dank je dat je de laatste bramen met me deelde.’

Morris snuift. Hij leunt op zijn hark en tuurt naar Matthew alsof hij onkruid in zijn fraaiste border ziet. Over het veld komt De Kat naar hen toegeslopen, zo heimelijk en tegelijk zo koninklijk dat de grassprietten twifelen of ze durven trillen. De Kat gaat naast Morris zitten en fronsst naar een plek net naast Matthew. Matthew had het passend gevonden als de vacht van De Kat zwart was als een poolnacht zonder sterren, maar God heeft een witte vlek op zijn borst laten vallen, misschien een vlag bitterkoude sneeuw.

‘Ik wil even met je praten, Zoë.’ Matthew pakt Zoë’s pols. Maar voordat ze weglopen, geeft hij opdrachten. ‘Morris, het tuinhekje moet vervangen worden; het gaat nauwelijks nog open. En schaf een nieuwe hark aan.’

Morris spuugt op de grond. Hij mist maar net De Kat, die traag opkijkt en zwijgend zijn gedistingeerde afschuw overbrengt. ‘Ik heb het al druk zat, Lord Northend.’

‘Je hoeft het niet zelf te doen. Je hebt personeel.’ Graag zou Matthew zeggen: ‘Geloof dat ik alles goed voor je geregeld heb en ga met pensioen. Je mag hier je kippen blijven houden, maar zorg ervoor dat ik iemand anders de verantwoordelijkheid kan geven voor dit landgoed dat al veel te lang te groot voor je is.’ Hij zegt: ‘Zoë, we gaan.’

‘Dag Mr Morris,’ zingt Zoë. ‘Bedankt voor de bramen.’

‘Dag Miss Zoë. Ik ga kijken of er nog een paar hangen. Speciaal voor jou.’

‘Dank u wel!’ jubelt Zoë. Dan huppelt ze met Matthew mee.

Zoë

Laat op de middag rijden papa en Zoë over de oprijlaan, waar alleen het grote veld met eikenbomen is en geen tuin. Als iemand vergeet de poort dicht te doen, komen herten uit het bos er gras knabbelen. Deze keer zijn ze er niet. Misschien zijn ze weggehouden voor de auto, die gromt als papa gas geeft. Zoë schrikt vandaag een beetje van dat geluid. Als ze zich dieper in haar stoel drukt, voelt ze de grom in haar diepste buik.

Ze gaan door de poort, de bosweg op. Achter hen blijft de poort open, maar Zoë hoort hem dichtvallen – kreng, beng, boem – alsof ze voor de allerlaatste keer van huis is gegaan en nooit meer terug mag komen. Langs de bosweg strekken beukenbomen hun takken naar elkaar uit; het lijkt of zij ook bang zijn. Zoë kijkt naar papa, maar zijn gezicht is schemerschaduw nu ze onder de bomen rijden. Zijn handen op het stuur zijn zwart. Zoë tekent papa snel na in haar hoofd, waar het lichter is.

Sommige kinderen hebben papa’s die jong zijn en jeans dragen. Haar papa draagt altijd nette broeken en stropdassen. Hij is ouder dan veertig, maar zijn ogen zijn zo licht als die van haar broertjes en hij heeft blond jongenshaar. Als de zon schijnt, glanst papa. De mevrouwen in het rustoord fluisteren over hem: ‘De knapste man die we ooit hebben gezien’, ‘Een cadeau waar wij de strik vanaf willen halen.’ Mama zegt dat ze geloven dat papa zo bijzonder is dat hij er zelfs zelf aan zou denken om de vuilcontainers buiten te zetten.

Soms zeggen de mevrouwen die op bezoek komen nog raardere dingen: dat ze wilden dat ze met papa getrouwd waren. Dat kan niet, want hij is met mama getrouwd. Er hangt een schilderij van hun trouwdag in de privésalon, waar alleen familie mag komen. Op het schilderij lacht mama alsof ze net heeft gehoord dat ze met kerst alle cadeaus van haar verlanglijstje krijgt. Papa kijkt ernstig, maar Zoë weet dat hij ook blij is. Hij heeft zijn cadeau al gekregen.

‘En hier gaan we links,’ fluistert Zoë aan het eind van de bosweg.

‘Precies.’ Het is weer licht genoeg om papa’s glimlach te zien. Die had ze vergeten te tekenen. ‘Dat weet je goed.’

Zoë hoort plots niks meer grommen. ‘Ik weet al heel veel, hè papa?’

‘Nou en of.’

Ze zijn weer stil, maar dat is niet erg: Zoë doet de glimlach van papa na en voelt die in haar buik. Ze rijden Northend in, het dorp dat papa’s naam draagt.

Bij de muziekschool maakt papa haar riem los. Dat kan ze zelf, maar vandaag is het fijn dat hij het doet. ‘Tot straks, meisje,’ zegt hij. ‘En pas op dat je jezelf niet beter vindt dan anderen vanwege mijn titel. De papa van Sophie is voor haar net zo belangrijk.’

Opeens lijkt het of de auto weer gromt, al staat hij stil. Zoë kan niets meer zeggen. Toen papa praatte over wat de moeder van Sophie had gezegd, kon ze dat ook niet, en toen keek papa teleurgesteld. Hij keek verdrietig.

‘Sophies vader woont niet bij Sophie.’ Zoë mompelt de woorden zonder papa aan te kijken. Hij lijkt vandaag op de meneren die voor zaken bij hem op bezoek komen. Die praten met hoge stemmetjes tegen haar en aaien haar hoofd alsof ze

een pop is. Ze stellen vragen aan haar, maar wachten nooit op haar antwoord. Ze zeggen dat ze al groot is, maar behandelen haar als een baby.

‘Dat is niet leuk voor Sophie. Des te meer reden om haar uit te nodigen. Misschien moet je erna een keer bij haar spelen. Het is goed om te zien hoe andere mensen leven.’ Even legt papa zijn hand op haar hoofd. ‘Ik ben van je geschrokken. Moeten de mensen van het rustoord ook voor je buigen en deuren openhouden? Denk je dat ze minder belangrijk zijn dan wij omdat ze geen titel hebben?’

‘Ik heb niets lelijks tegen Sophie gezegd, papa. Echt niet!’

Papa bekijkt haar met stille ogen. Het is moeilijk om te ontdekken wat hij denkt. ‘Je moet naar blokfluitles,’ zegt hij. ‘We hebben het er later over.’

Zoë droomt ervan harp te spelen. Ze heeft een filmpje gezien van een mevrouw die harp speelde in een blauwe jurk met zilveren sterren. Ze weet niet wat blokfluitles daarmee te maken heeft. Volgens papa en mama is het ‘een begin’.

Sophie is er al. Ze zit te kletsen met Denise, Sophies beste vriendin. Sophie lijkt op Zoë, zeggen de kinderen in hun klas. Sophie is net zo groot en heeft ook lang blond haar. Maar de kinderen zeggen dat Sophie knapper en grappiger is. Sophie heeft oorbellen, glanzend gouden rozenknopjes, en haar jurken lijken op die van prinsessen.

Zoë zit tegenover Sophie in de kring. Als juffrouw Williams zegt dat ze hun linkerduim op gat nul moeten leggen, aan de achterkant van de blokfluit, tilt Sophie een bil op en doet of ze een wind laat. Juffrouw Williams ziet het niet, maar Zoë duwt haar handen voor haar mond. Als juffrouw Williams over de bek van de fluit praat, zet Sophie twee vingers

aan haar mond en klapt ze open en dicht. Zoë proest door haar handen heen en juffrouw Williams fronst. ‘Wees eens stil, Zoë Fontaine. Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?’

Zoë denkt niet dat juffrouw Williams antwoord wil op haar vraag. Ze zet de fluit aan haar mond. Naar Sophie kijkt ze niet meer, en toch weet ze dat Sophie en Denise over haar giechelen. Als ze aan het fluiten zijn, komt juffrouw Williams naar haar toe. Ze duwt de fluit omhoog. ‘Rechter, Zoë! Houd de fluit rechter. Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?’

Na de les doen ze hun jassen aan in de hal, waar glas-inloodramen zijn met vlakjes van rood, groen en blauw. Zoë kijkt naar de vloer, waar vlakjes van dezelfde kleuren zijn, vlakjes van licht. Ze kijkt er heel lang naar, terwijl Sophie danst en lacht met Denise. De vlakjes veranderen in huppende musjes. Dan fladderen ze allemaal weg. Denise ligt op de vloer, haar armen uitgestrekt. Met haar billen omhoog probeert ze over-eind te krabbelen. Sophie lacht: ‘Dikkont!’

Zoë sprint naar Sophie toe. ‘Kom je morgen bij mij spelen? Na school?’

Sophie lacht niet meer. Ze kijkt naar Zoë zoals papa in de auto deed: met heel stille ogen. Dan haalt ze haar schouders op. ‘Oké.’

‘Oké!’ Zoë holt naar buiten, waar papa op haar wacht.

’s Avonds eet Zoë altijd samen met haar broertjes en papa en mama met de twaalf gasten van het rustoord. Vaak vraagt een mevrouw of ze bij haar komt zitten en dan praten ze over wat Zoë die dag heeft beleefd en dan zegt zo’n mevrouw aan het eind dat het gezellig was en krijgt Zoë snoepjes ‘voor later’. Vanavond gaat ze bij papa zitten. Mama zit altijd tussen de tweeling: Michael en Silas zijn drie en gooien met hun groente

als mama ze niet goed in de gaten houdt. Papa zegt weinig, maar soms legt hij zijn hand op haar schouder. Zoë vindt dat ze lekker eten die avond.

Als toetje is er chocoladetaart. Eileen, de huishoudster, zet bij haar een bordje neer waar ook stukjes warme appel met karamel op liggen. Eileen is oud, nog ouder dan papa, wel zestig, maar haar haar is nog donker. Je weet dat ze oud is omdat haar schouders krom zijn en haar haar in een knot zit. Eileen is niet dik of lang, en toch lijkt ze groot, want als je in haar zwarte ogen kijkt, voel je bijna haar hart, waar heel veel ruimte is om in weg te zinken. ‘Geniet ervan, Zoë,’ fluistert Eileen zacht, als een warme deken in de winter.

Aan haar andere kant zit Mr Price. Mr Price is zo enorm lang dat Zoë niet gelooft dat hij helemaal echt is. Hij heeft maar vijf stekeltjes haar op zijn hoofd. Zijn voorhoofd is een flatgebouw dat steil naar boven steekt; zijn wangen zijn lege zakken die naar beneden hangen. Hij draagt een superklein brilletje, maar zijn ogen zijn groot. Je kunt goed zien dat ze somber kijken. Mr Price lijkt op de reigers bij de vijver, die met gebogen nekken stil staan te wachten op vis. Laatst vloog er eentje weg toen zij eraan kwam. Toen hij landde aan de andere kant van de vijver, struikelde hij. Hij klapperde met zijn vleugels en viel bijna om.

De reiger aan tafel buigt zich naar haar toe. ‘Zo, kleine Zoë, volgens mij heb jij het lekkerste dessert gekregen.’

Mr Price zegt anders nooit iets tegen haar. Zoë kijkt omhoog naar de grote ogen die bijna gaan huilen en pakt snel haar vork.

‘Waar hebt je dat aan verdiend, kleine Zoë?’ vraagt Mr Price. ‘Vertel me dat eens. Misschien maakt Mrs Henderson dan ook zo’n dessert voor mij.’

‘Soms hoeft je iets niet te verdienen,’ zegt papa. ‘Soms ontvang je een cadeau. Zoë, eet eens door. Anders moet iedereen straks op je wachten.’

Zoë bijt in de warme appel; de karamel glijdt zoet haar keel in.

‘Miclas wil ook!’ roept Michael. Mama zegt dat hij zijn eigen toetje heeft.

Boven haar hoofd zegt Mr Price: ‘Dat is een bijzonder idee dat u oppert, Lord Northend. Geloof u dat werkelijk? Dat de diepste wensen in je leven je kunnen toevallen, zonder dat je ervoor moet vechten?’

‘Ik geloof niet in een rechtvaardige wereld. Ik geloof wel in genade. En noem me alsjeblieft Matthew.’

‘Genade? Ook als...’ Opeens pakt Mr Price zijn servet; hij verstopt zijn hele gezicht erin. Op het servet zitten vlekken van de jus en aardappelen die hij gemorst heeft, maar Zoë waarschuwt hem niet. Mr Price zit vreemd stil, zo stil als de vrouw van Lot uit de kinderbijbel. Straks valt heel die grote meneer misschien uit elkaar, in minikorreltjes zout.

‘Kom. We praten elders verder, Laurence.’ Papa staat op en Mr Price loopt achter hem aan. Hij neemt zijn servet mee.

‘Wat is er met die meneer?’ Niemand praat nog; iedereen hoort Michaels vraag.

‘Sst,’ zegt mama. Ze wil vast niet uitleggen dat papa de aardappel en jus van Mr Prices gezicht gaat poetsen.

‘Wat is er met die meneer?’ roept Silas.

‘Sst,’ zegt Zoë. Ze eet snel haar chocoladetaart op. De mevrouwen praten weer over hun kinderen en kleinkinderen. Zoë voelt zich raar alleen nu Mr Price en papa weg zijn en er niemand naast haar zit. Het lijkt of ze op een troon zit, en opeens weet ze dat koninginnen zich vaak alleen voelen.

Na het diner drinken de gasten thee of koffie in de grote salon. Vaak gaan Zoë en haar broertjes ook mee. Deze keer is Zoë een van de eersten. Er zitten maar twee mevrouwen en Eileen heeft de thee- en koffiekannen nog niet neergezet.

De grote salon is stiekem allerlei verschillende kamers tegelijk. Dat komt omdat er overal kleine zithoeken zijn waar je kunt praten zonder dat andere mensen je horen. Er zijn plechtige kamers, met banken die volgens mama chesterfields heten en die barsten in hun oude vel hebben. Daar gaan mevrouwen zitten die over andere mevrouwen fluisteren dat ze lawaaiig zijn, of aanstellers. Er zijn kamers met houten leunstoelen die kraken als je erin ploft. Sommige zijn volgens papa ‘antiek’ en andere komen volgens mama van IKEA. Papa zegt dat mama grapjes maakt en dat ze helemaal niets van IKEA hebben. Bij de leunstoelen staan banken met rode, paarse en oranje kussens, de kleuren van de zon als ze opkomt, of blauw als de zee of groen als de bomen in het bos. Er zijn zelfs zilveren kussens – zilver is de kleur van de maan. Hier zitten mevrouwen die lief maar verlegen zijn, zoals Miss Cooper. Miss Cooper heeft maanogen: helder en zo stil dat je bijna niet kunt ademen als je naar haar kijkt. Zij wacht op een prins die haar komt redden, maar in films redden prinsesjes alleen prinsessen die jong zijn, en dat is Miss Cooper niet, al is ze zo smal als een ballerina op een speeldoo.

De vloer van de grote salon is niet verdeeld in kamers. Zoë vliegt rond, haar armen uitgespreid. Daarna springt ze van vloerkleed naar vloerkleed. Ze springt eigenlijk van het ene vliegende tapijt naar het andere; als ze mis zou springen, kan ze uit de lucht vallen, dwars door de wolken heen.

Hijgend houdt ze stil bij het grootste schilderij van de grote salon, dat bijna de hele achtermuur vult. Het is van

Florence Fontaine, de oma van de opa van papa. Florence heeft een tiara op haar hoofd en draagt een golvende blauwe jurk. Ze staat tussen afgebroken pilaren en achter haar gaat de zon onder. De wolken zijn paars als de wangen van iemand die héél boos is: ze ontploffen bijna. Toch is Florence niet bang. Ze kijkt rustig en een beetje streng, zoals papa. Ze ziet alles. Ze weet al dat de deur opengaat voordat Zoë dat in de gaten heeft.

Bijna alle mevrouwen komen tegelijkertijd de salon binnen. Sommigen praten druk, met fladderende vleugels en gelach. Zij zijn de duiven die in de tuin alle kanten uitschieten als zij eraan komt en dan samen boven haar hoofd rondjes vliegen. Anderen zoeken al hun plekje op. Dat zijn de merels. Merels zijn rustiger dan duiven. Die gaan hun eigen gang, ergens op een tak, of scharrelend onder een struik.

Mama stapt binnen met de tweeling. De mevrouwen strekken hun armen uit en roepen naar Michael en Silas. Dat gebeurt iedere avond. De tweeling krijgt snoepjes. Zoë vouwt haar handen op haar rug. Zij gaat niet naar de mevrouwen toe. Dan zou ze wel snoepjes krijgen, maar alleen omdat de tweeling ze ook krijgt. Ze wil snoepjes vanwege haarzelf. Als de tweeling er is, is het net of zij op een schilderij staat waar niemand naar kijkt.

De mevrouwen tillen de tweeling op. Michael begint met zijn voeten te trappelen, alsof hij al aan het weghollen is. Silas doet hem na. De mevrouwen pakken de jongens alleen maar steviger vast. 'O, wat zijn jullie toch een mooie kereltjes!' tjilpen ze. 'Precies jullie vader!' 'Ik kan ze echt niet uit elkaar houden.' Zoë kan dat wel, gemakkelijk: Silas heeft een plekje in de vorm van een traan onder zijn rechteroog. 'Wie wordt de volgende graaf?' vraagt een mevrouw, net als iedere

avond. Zoë wil roepen dat Michael pas graaf wordt als papa doodgaat en dat papa nooit doodgaat, echt nóóit.

Papa komt de grote salon in met Mr Price. Mr Prices gezicht is schoon; er zit geen aardappel en jus meer op. Samen kiezen ze een plek ver weg van de mevrouwen; mama geeft hun koffie. Zoë kruipt op een kruk vlak bij ze; mama geeft haar limonade. Mr Price pakt zijn pijp, die hij in huis niet mag aansteken, en propt die tussen zijn lippen. ‘Gaaf het?’ vraagt papa. Mr Price buigt zijn hoofd.

Dan schuifelen Mrs Ogilvy en Mrs Major binnen. Hun kapsels zijn zo grijs en strak dat het LEGO-haar lijkt. Ze hebben allebei een stok en zijn heel oud, maar Mrs Major loopt als een bokser, breed en stoer. ‘Aha,’ brult ze. ‘Lord Northend, we hebben u nodig. Kom mee! U moet het raadsel oplossen.’

‘Ja, Lord Northend.’ Mrs Ogilvy is krom en haar stem kraakt als een oud deurtje. ‘Kom alstublieft met ons mee! Los het raadsel op.’

‘Welk raadsel?’ vraagt papa, maar Mrs Major grijpt zijn arm en Mrs Ogilvy wordt nog krommer en kraakt dat ze niet te lang moet stilstaan; dat is slecht voor haar rug. Mr Price kijkt alsof hij wil wegvliegen naar de andere kant van de vijver. Papa staat op en Mrs Major trekt hem de kamer uit. Zoë glipt achter hen aan.

Door het hoofdgebouw van Northend Abbey lopen ze naar de grote hal, waar de muren zo hoog zijn dat Zoë duizelig wordt als ze te lang naar boven kijkt. Hier hangen schilderijen van mensen die haar streng aanstaren. Zij weten dat zij soms stiekem van de trapleuning glijdt, maar ze kunnen er niets van zeggen, want ze hebben geen stem meer. Ze hebben alleen nog hun afbeelding. Sommige mensen dragen pruiken; een mevrouw tuurt naar haar over een oude Bijbel heen. Een

jongen heeft een bal vast en een meisje een tol. Zelfs zij kijken streng. Misschien zijn ze jaloers omdat zij nog kan spelen.

Er zijn ook schilderijen van eten en drinken: druiven en appels en glanzende borden met brood; in glazen blinkt donkerrode wijn waarvan je bijna gelooft dat mensen die kunnen drinken. Hier en daar zit er een vlieg op het eten – dat is vies. Onder de schilderijen, op de zwart-witte tegels, staan een harnas en een beeldje van een blote jongen met vleugels. Hij heeft een pijl en boog, maar schiet de pijl nooit af. Dat kan niet als je een beeld bent.

In de grote hal wachten ze even, want Mrs Ogilvy hijgt dat ze op haar hart moet letten. Miss Cooper glipt de hal in. Ze buigt zich naar papa en fluistert: ‘Is alles goed met Laurence Price?’ De ogen van Miss Cooper zijn de weerschijn van de maan in een meer waar de wind nerveuze golfjes in blaast.

Mrs Major lacht of blaft. ‘Hij zit helemaal alleen. Je had je kans om het hem zelf te vragen, Rhonda!’

‘Er is niets met hem aan de hand.’ Papa glimlacht naar Miss Cooper, heel vriendelijk maar bijna in het geheim, alsof hij niet wil laten zien dat hij zo kan glimlachen. Miss Cooper trekt haar vest steviger om zich heen en glijdt de schaduwen in.

Zij lopen verder naar de vleugel waar de gasten slapen. Zoë snuift de lucht op van hout, van oude steen en van mensen die niet op de schilderijen staan maar wel in Northend Abbey hebben gewoond, mensen als Eileen en Mr Morris. Mrs Ogilvy hijgt dat de afstand altijd weer langer is dan ze van tevoren denkt. Mrs Major snauwt: ‘Kom, kom!’

Ze stappen de galerij in, waar vroeger de dames van het huis heen en weer wandelden als het buiten regende. Zoë snapt niet dat ze dat leuk vonden, want de galerij is een

grauwe, stille gang; de ramen zijn zo hoog dat zij er niet doorheen kan kijken.

In de galerij staan vazen waarvan mama zegt dat ze Chinees zijn – er staan vliegende draken op, en kleine huisjes die pagodes heten. Er zijn ook weer schilderijen. Sommige zijn groot en donker. Daar staan meneren op met lang haar, sommigen te paard, anderen in pofbroek en maillot. Zij fronsen naar haar alsof ze het niet moet wagen om over ze te giechelen. Anderen zijn bijna gewoon, met pakken en stropdassen, maar ze kijken hetzelfde.

‘Nu moet u het ons vertellen, Lord Northend!’ roept Mrs Major. ‘Dit zijn uw voorouders, de graven van Northend.’

‘Ja?’ Papa kijkt niet naar de schilderijen. Hij kijkt naar Mrs Major, en dan naar Zoë. ‘Is het geen bedtijd, meisje?’ Ze schudt haar hoofd en hij vouwt zijn handen op zijn rug. ‘Wel?’ vraagt hij Mrs Major.

‘Maar u bent toch de zeventiende graaf?’ Mrs Ogilvy hijgt en piept als een heel jong vogeltje dat uit het nest is gevallen. ‘Ja?’

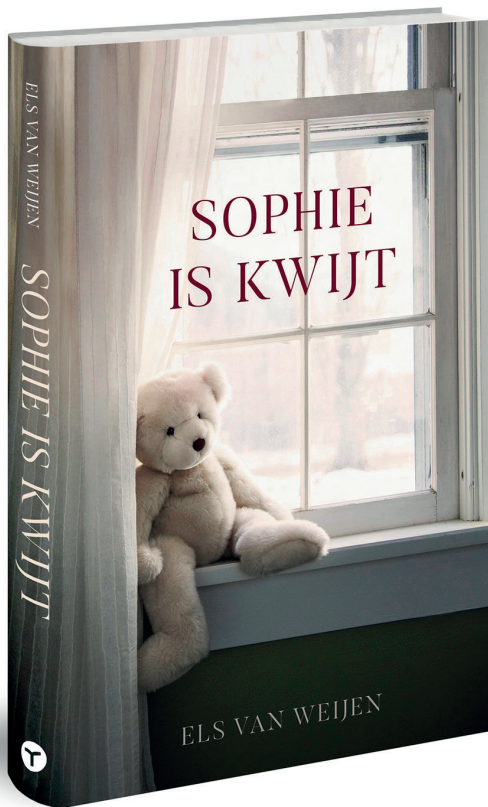
‘We zien maar vijftien schilderijen.’ Mrs Major priemt met haar stok. ‘Deze man – deze graaf – kan onmogelijk uw vader zijn. Zo’n kostuum droeg mijn vader! Uw vader moet jonger zijn geweest. Waar is hij? Waar bent u?’

Papa staat nog steeds met zijn rug naar de schilderijen. ‘Ik vond het niet nodig om aan een muur te gaan hangen terwijl u mij iedere dag ziet. Dat leek me wat overdadig.’

Mrs Ogilvy lacht weer als een vogel, maar niet meer als een jonkie. Ze kan een beetje zingen.

Mrs Major is een krassende kauw: ‘En uw vader?’

Papa kijkt opnieuw naar Zoë. Zijn lippen lijken even stil als die van Miss Cooper. Zijn ogen zijn nog lastiger te lezen

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.
Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Sophie is kwijt • Els van Weijen
ISBN 9789083439440 | Hardcover met stofomslag | 288 pag. | € 21,95

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK